Τιμᾶται Λεπτῶν 10 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ **Τιμᾶται Λεπτῶν 10**

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 13 Ἰουνίου 1893. — ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 73

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΖΙΖΙΝΑ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.— Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ. — ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Η ΖΙΖΙΝΑ

(Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἡ ἡμέρα ὑποφώσκει γαληνιαία καὶ ἥσυχος, ὁμοιομόρφως κεκαλυμμένη ὑπὸ πέπλου λευκοφαίου.

Αἴφνης, μικρὸν κατὰ μικρόν, ὁ πέπλος διαλύεται, καὶ τῇδε κἀκεῖσε ἄρχεται νὰ ὑποφαίνηται τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ὡς ὁρμητικὴ σειρὰ προχωρεῖ μὲ ταχύτητα ἰλιγγιώδη, ἀφίνων ὄπισθεν αὐτοῦ λόφους, πολίχνας καὶ χαμηλότερα τὸν ποταμὸν Soire, κυματίζοντα ἐν μέσῳ σειρᾶς πτελεῶν καὶ ἰτεῶν.

Ἀφ' ἧς ἡ ἁμαξοστοιχία προχωροῦσα πέριξ τῶν Παρισίων ἀφῆκε τὴν Saint Nazaire, ὁ λοχαγὸς Γεώργιος Μωπάρτ καὶ ἡ νεαρὰ αὐτοῦ σύζυγος Ἀγγελίνη ἦσαν ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν γλυκυτέραν τῶν συνδιαλέξεων.

Τὴν ἑσπέραν θὰ εἶνε εἰς Παρισίους, ἐν ἰδίῳ διαμερίσματι, ἐλεύθεροι νὰ ἀγαπῶνται καὶ νὰ ἐκφράζωσι τὸν ἔρωτά των. Καὶ τὸ διάστημα τοῦτο τοῖς ἐφαίνετο τόσῳ μακρόν, ὅσον οὐδέποτε.

— Δὲν θὰ φθάσωμεν τέλος ; ἔλεγεν ὁ Γεώργιος, τὸ τραῖνον αὐτὸ τόσον ἀργεῖ !...

Ἡ Ἀγγελίνη ὑπεμειδία καὶ ἡμιέκλειε τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα ἐντρυφᾷ εἰς τὴν λατρείαν, ὑφ' ἧς ἠσθάνετο ἑαυτὴν περιβαλλομένην.

Ἐκεῖνος κάτι ἐσκέπτετο· αὕτη τὸ ἐμάντευσε καὶ οἱ ὑγροὶ ὀφθαλμοί της ἠκτινοβόλουν ἐκ χαρᾶς.

Παρετήρει ἐκεῖ μακράν, τὴν εἴσοδον στοᾶς, εἰς ἣν ἡ ἁμαξοστοιχία μετ' οὐ πολὺ εἰσῆλθε.

Τότε προσέβλεψε μετὰ βλέμματος πλήρους ἔρωτος τὴν Ἀγγελίνην, ἥτις ἀφῆκε κραυγὴν μόλις ἀκουσθεῖσαν, καὶ τῆς ὁποίας τὰ χείλη ἔκλεισε τὸ φίλημά του.

Τὴν παράφορον ταύτην διάχυσιν, τὴν ἀπὸ τῆς προτεραίας ἀναμενομένην, βαθεῖα σιγὴ διεδέχθη.

Ἤδη τὸ φῶς ἐπανῆλθε καὶ ἀμφότεροι βεβυθισμένοι εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὀνειροπόλουν τὴν ἐπάνοδον τῆς πρώτης ταύτης καὶ ἀλησμονήτου θωπείας.

— Τέλος, λέγει ὁ Γεώργιος, κατὰ τὰς ἑπτὰ θὰ εἴμεθα εἰς Παρισίους.

— Ἀκόμη μίαν ὥραν ! ἐψιθύρισεν ἐκείνη.

Καὶ ἤρξατο βοηθοῦσα τὸν σύζυγόν της εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν ταξειδιωτικῶν των σακκων. Ἔπειτα τοποθετηθεῖσα πλησίον παραθύρου, ἐτακτοποίει τὴν κόμην της, ὅτε, μετὰ στιγμὴν ἀνυπομονησίας, ἀνέκραξε :

— Παρίσιοι ! Παρίσιοι !

Ἤνοιξε τοὺς μεγάλους της ὀφθαλμοὺς ἐκπεπληγμένη· ἡ κίνησις τῆς μεγαλουπόλεως τὴν ἐμέθυε· διότι αὕτη, γεννηθεῖσα εἰς Saint Nazaire, οὐδέποτε εἶχεν ἀπομακρυνθῆ τῆς πατρίδος της· οἱ γονεῖς της ἦσαν ἐξ ἐκείνων, οἵτινες δὲν δαπανῶσι χρήματα διὰ ταξείδια, ὥστε ἡ μετοίκησις αὕτη ἦτο μία τῶν ἀλησμονήτων περιστάσεων τοῦ βίου τῆς νεαρᾶς γυναικός.

Καὶ ἀμφότεροι δι' ἁμάξης διηυθύνθησαν εἰς τὸ πλησιέστερον ξενοδοχεῖον, σιωπῶντες, καὶ ἀτενίζοντες ἀλλήλους μετὰ βλέμματος μεστοῦ ἔρωτος.

Ὁ Γεώργιος, ὅστις μετὰ δύο ἐτῶν σπουδὰς ἐν Παρισίοις, ἀπεμακρύνθη τούτων ἐπὶ πενταετίαν, ἐπανέβλεπεν αὐτοὺς πλήρης χαρᾶς.

Ἐπανέβλεπε τὴν λεωφόρον τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ, τὸ ζυθοπωλεῖον Cujas, ὅπου συχνακις μέχρι πρωΐας παρέμενε, τὸν λαμπρὸν τοῦ Λουξεμβούργου κῆπον, ὅπου ὑπὸ τὸν βραχίονα ὡραίας γριζέττας, ἀνέπνεε τὸν καθαρὸν τῆς ἑσπέρας ἀέρα.

Ἐπανεῖδε πάντα ταῦτα μὲ αἴσθημα χαρᾶς, ὅπερ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ.

Ἠρέσκετο λίαν νὰ περιέρχηται εἰς τὰ μέρη ταῦτα μετὰ τῆς Ἀγγελίνης, ἅτινα τῷ ἀνεμίμνησκον τὴν τρελλὴν νεότητά του.

Μιᾷ τῶν ἡμερῶν, περὶ τὴν πέμπτην μετὰ μεσημβρίαν, περιπατῶν μετ' αὐτῆς εἰς τὸ Λουξεμβοῦργον, παρετήρησε γέροντά τινα καθήμενον ἐπὶ βάθρου, μὲ λευκὸν μύστακα, ὅστις ὁμοίως τὸν παρετήρει προσεκτικῶς.

— Μπᾶ ! καλέ μου Βητρίχ ! ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος πλησιάζων αὐτόν.

Ὁ γέρων ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἐκπεπληγμένος ἐχαιρέτισε στρατιωτικῶς.

— Τί κάνεις, γέρω Βητρίχ ;

— Ἔτσι κ' ἔτσι, λοχαγέ μου...

— Εἶμαι, φίλε μου νυμφευμένος, διέκοψεν ὁ Γεώργιος καὶ σᾶς παρουσιάζω τὴν σύζυγόν μου.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Ἀγγελίνην ὁ Γεώργιος προσέθηκε :

— Ὁ Βητρὶχ εἶνε ἀρχαῖος ὑπασπιστὴς τοῦ Φοντενεβλώ, ἐξαίρετος ἄνθρωπος καὶ γενναῖος στρατιώτης.

— Ὅ,τι ἠμπορῶ, λοχαγέ μου...

— Ἔχεις σύνταξιν ;

— Μάλιστα, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν, λοχαγέ· ἔχω μίαν μικρὰν θέσιν· ἔχω καὶ τὴν σύνταξίν μου καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ζῶ σχεδὸν ἀνέτως, καὶ αὐτὴ ἐδῶ ἡ μάγκα, διότι, προσέθηκε γελῶν παταγωδῶς καὶ δεικνύων δεκαετῆ παιδίσκην συνεσπειρωμένην ὄπισθεν αὐτοῦ, ἔκαμα καὶ κόρην...

— Ἄ, λοιπὸν εἶσαι πατὴρ οἰκογενείας, ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος ἐξεταζων τὴν μικράν, ἥτις δὲν ἠννόει νὰ ἐξέλθῃ τῆς κρύπτης της.

— Ἐμπρός, μάγκα, ἔλα, εἶπεν ὁ Βητρίχ, ὁ κύριος δὲν θὰ σὲ πειράξῃ.

Ἡ κορασὶς προέτεινε τὴν μικράν της κεφαλήν, ἀνοίγουσα τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμούς.

— Πόσον ὡραία ποῦ εἶναι! εἶπεν ἡ Ἀγγελίνη.

— Τὸ βλέπω, κυρία μου! Τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ γελᾷ καὶ τραγουδεῖ, καὶ ἐν τούτοις πρὸ ὀλίγου ἐβασανίζετο. Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος, ἄλλοι εἶνε πλούσιοι καὶ ἄλλοι δυστυχεῖς. Καὶ ἡ καϋμένη ἡ Ζιζίνα εἰς αὐτὴν τὴν τάξιν πηγαίνει.

Τὸ ὄνομα τοῦτο, οὕτω ἀπροόπτως καὶ κατὰ πρόσωπον ριφθέν, ἔκαμε τὸν λοχαγὸν ν' ἀνασκιρτήσῃ, πτυχὴ δὲ βαθεῖα ἐκοίλανε τὸ μέτωπόν του, ὅπερ δὲν διέφυγε τὸν Βητρίχ.

— Ἀλλά, ἐγνωρίσατε τὴν μητέρα της, ὑπέλαβεν ὁ Βητρίχ, ὠνομάζετο ὁμοίως Ζιζίνα, ἦτο ἀνθοπῶλις, ἡ ὡραία ἐκείνη κόρη μὲ τὰ μαγευτικὰ μάτια, τὸ ἐνθυμεῖσθε καλα, λοχαγέ, ἐκείνη ἡ ὁποία καθότουν ἀπέναντι τῆς Σχολῆς σας;

— Βεβαίως τὴν ἐγνώρισα.

Ἤδη εἶχον διέλθει, βαδίζοντες καὶ οἱ τέσσαρες, τὴν ὡραίαν δενδροφυτείαν, ἥτις καταλήγει εἰς τὴν ὁδὸν Ἀσσάς.

Ἡ ἑσπέρα, μικρὸν κατὰ μικρόν, ἐπήρχετο. Βαθεῖα σιγὴ διεδέχετο τὸν θόρυβον τῆς ἡμέρας, καὶ ἡ νυκτερινὴ ἡσυχία ἐπανῆλθε μετὰ τῶν τελευταίων ἀσμάτων τῶν πτηνῶν ἐπανερχομένων εἰς τὰς φωλεάς των.

Ναί. Εἶχε γνωρίσει τὴν μικρὰν ἐκείνην ἀνθοπώλιδα· ἦτο ἀξιαγάπητος κόρη, δεκαεξάετις, λάμπουσα ἐκ καλλονῆς, ξανθὴ ὡς ὁ σῖτος.

Ὅλοι οἱ συμμαθηταί του τὴν ἐγνώριζον· πόσον τὴν ἐλάτρευεν! Ἔπρεπε λοιπόν, νὰ τὴν ἀναζητήσῃ περιπεσοῦσαν ἴσως ἀπὸ σφάλματος εἰς σφάλμα, ὅπως τόσαι ἄλλαι καὶ πωλοῦσαι ἀνθοδέσμας, ὅπως πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν!

Βεβαίως τὴν εἶχε λατρεύσει, ἐνθυμεῖται τὸν σπαρακτικὸν ἀποχωρισμόν των καὶ ἐν τούτοις, φεῦ! τὴν εἶχε λησμονήσει, οὐδ' ἅπαξ τῇ ἔγραψεν, ὁ σκληρός.

Δύστηνος Ζιζίνα.

Ἠρώτησε:

— Καὶ τί ἀπέγεινε λοιπόν;

— Ἀπέθανε.

— Ἆ! ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος μὲ καρδίαν πάλλουσαν καὶ ἐπλησίασεν ἀποτόμως τὴν Ζιζίναν, εἰς ἣν μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀνεγνώρισεν ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μικρᾶς ἀνθοπώλιδος, ἣν τόσον ἠγάπησε.

Τὸ ὡραῖον ἐκείνης στόμα, οἱ μεγάλοι της ὀφθαλμοί, ρεμβώδεις καὶ μελαγχολικοί, καὶ ἐν γένει ἡ ξανθὴ αὕτη τῷ ἀνεμίμνησκεν ὅλον του τὸ παρελθόν.

Ἤθελεν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα, νὰ ἀποτείνῃ ἐρωτήσεις πρὸς τὸν Βητρίχ.

Πόσον ἐπεθύμει νὰ τὸν ἐρωτήσῃ διὰ τὴν δυστυχῆ μικράν!

— Ἡ Ζιζίνα εἶνε ἡ μήτηρ της βεβαίως, ἀλλά...

— Πῶς λοιπὸν καὶ ὑπὸ ποίας περιστάσεις ἔλαβες τὴν μικράν; ἠρώτησε μετὰ μικρόν.

— Ἆ! λοχαγέ μου, εἶνε ὁλόκληρος ἱστορία. Μίαν ἡμέρα τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου, ἐπηγαινα εἰς μίαν φιλικὴν οἰκογένειαν, αἴφνης μακρὰν παρετήρησα κηδείαν πολὺ πτωχήν, πτωχοτάτην· τὴν κηδείαν ἀκολουθοῦσε ἡ μικρὰ αὐτή, ἡ ὁποία ἔκλαιε· τὰ πόδια της ἦσαν γυμνά· τὴν ἐσυνώδευε γραῖα ρακένδυτος. Ἐκ περιεργείας ἠκολούθησα τὴν κηδείαν διὰ νὰ μάθω ποία ἦτο ἡ νεκρὰ καὶ ποία ἡ μικρὰ κόρη, ἡ ὁποία ἔκλαιε· εἰς τὸ τέλος, λοχαγέ μου, ἔκλαυσα καὶ ἐγώ, ὅσον δὲν εἶχα κλαύσει ποτέ, ἀφοῦ ἔμαθα τὴν δυστυχίαν της καὶ εἶπα εἰς τὴν γραίαν:

»— Τί θὰ ἀπογείνῃ λοιπὸν τώρα ἡ μικρά;

»— Ἁπλούστατον, μὲ διέκοψεν ἐκείνη, ὅ,τι καὶ ἡ μητέρα της, ἀνθοπῶλις, καὶ μίαν ἡμέραν θὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς ὑποσχέσεις κανενὸς νέου ἀξιωματικοῦ, ὁ ὁποῖος ἔπειτα θὰ τὴν ἀφήσῃ ἔρημον, καθὼς καὶ τὴν μητέρα της!

Καὶ ἐπρόσθεσεν:

»— Ἡ δυστυχὴς κόρη ἦτο ἔγγυος δύο μηνῶν, ὅταν ὁ ἀγαπητικός της τὴν ἄφησεν εἰς τοὺς πέντε δρόμους· πολλαὶς φοραὶς τὴν ἐσυμβούλευσα νὰ τοῦ γράψῃ, ἀλλ' ἐκείνη μοῦ ἔλεγε:

»— Ὁ Γεώργης δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον, δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ τὸν ἐμποδίσω ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι εὐτυχής.

»Ἡ δυστυχής!»

Ὁ Γεώργιος ὠχρίασε.

— Ὁ ἀξιωματικὸς ἀνεχώρησεν, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος· αὐτὴ ἔπρεπε νὰ τὸν περιμένῃ. Δυστυχισμένη κόρη! Ἡ Ζιζίνα ἐγεννήθη, καὶ ὁ ἐραστής της, χωρὶς νὰ ἔχῃ καμμίαν φροντίδα, ἐξακολουθεῖ τὴν ἰδίαν ζωή, καὶ ὁ Θεὸς γνωρίζει καὶ πόσαις ἄλλαις θ' ἀπατήσῃ.

Μετ' ὀλίγον ὁ Βητρὶχ μετὰ συγκινήσεως προσέθηκεν:

— Ἐγνώρισες καλὰ τὴν ἄλλην Ζιζίνα. Μὲ δύο λόγια, αὐτὴ ἔμεινε πιστὴ εἰς τὴν ἀγάπη της καὶ δι' αὐτὴν ἀπέθανε.

Ὁ Γεώργιος προσεκόλλησε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ γηραιοῦ στρατιώτου, ὅστις αὐθορμήτως εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν προστασίαν τῆς μικρᾶς, καὶ ἐθαύμαζε τὴν καλήν του καρδίαν καὶ τὸ εὐαίσθητον τοῦ χαρακτῆρός του.

— Καὶ δὲν ἐζητήσατε νὰ ἀνακαλύψετε τὸν πατέρα τῆς μικρᾶς; ἠρώτησεν ἡ Ἀγγελίνη.

— Ὄχι, κυρία.

— Καὶ ἂν σᾶς τὴν ἐζήτουν, ὑπέλαβεν ἡ Ἀγγελίνη. θὰ ἠρνεῖσθε νὰ μοὶ τὴν δώσετε;

— Δι' αὐτὸ ἐρωτήσατε τὴν Ζιζίναν, ἡ ὁποία, πιστεύω, νὰ μὲ ἀνταμείψῃ μὲ τὴν ἀπαντησίν της.

— Ὄχι, ὄχι! ἀνέκραξεν ἡ μικρὰ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων της. Ὄχι, ἐσὺ εἶσαι ὁ πατέρας μου.

— Ἀκούσατε λοιπόν, εἶπεν ὁ καλὸς στρατιώτης, πιστεύω ὅτι καὶ ὁ πατέρας της δὲν θὰ φροντίσῃ νὰ τὴν ζητήσῃ, διότι ἦτο ἕνας πρόστυχος ἀπατεών...

Ὁ Γεώργιος ἀνετριχίασε καὶ ἐφαίνετο λίαν ἐστενοχωρημένος, ὅτε τέλος, ὡσεὶ λαμβάνων θαρρος, ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς ἐνεχούσης τι τὸ σοβαρόν, ὑπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἀποκρύπτεται ἡ συγκίνησις, λαμβάνων τὴν Ζιζίναν εἰς τὰς ἀγκάλας του:

— Μάθε λοιπόν, Βητρίχ, ὅτι ὁ ἀπατεὼν ἐκεῖνος εἶνε ὁ καλός σου φίλος Γεώργιος Μωπτάρ.

Στιγμὴ ὑψίστης συγκινήσεως καὶ σωπῆς ἐπεκράτησεν· ἡ Ἀγγελίνη καὶ ὁ Βητρὶχ ἐνόμιζον ὅτι ὠνειρεύοντο.

Τὰς λέξεις ταύτας οὐδόλως ἀνέμενον καὶ ἐκστατικοὶ παρετήρουν ἀλλήλους, ὁπότε ἡ Ἀγγελίνη λαμβάνουσα θάρρος:

— Λοιπὸν τώρα πλέον θὰ λάβωμεν τὴν Ζιζίναν, ἀνέκραξε.

— Ἆ! πόσον εἶσαι καλή, Ἀγγελίνα μου, ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος ἐναγκαλιζόμενος τὴν σύζυγόν του, πόσον εἶσαι γενναία! πόσον σὲ ἀγαπῶ!

— Καὶ ἐγὼ ὁ δυστυχής, ὑπέλαβεν ὁ Βητρίχ, τί θὰ ἀπογείνω;

— Καλέ μου φίλε, διέκοψεν ἡ Ἀγγελίνη, μὴν ἀπελπίζεσαι, θὰ εὑρίσκεσαι πλησίον τῆς Ζιζίνας σου, ἡ ὁποία θὰ εὐγνωμονεῖ πάντοτε.

Καὶ προσέθηκε:

— Καὶ δὲ θὰ ζηλοτυπῇς βεβαίως, καλέ μου φίλε, δὲν ἔχει οὕτω, ἂν μᾶς ἀγαπᾷ καὶ ἡμᾶς ὀλίγον;

Ι. Ν. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

— Ἡ ὀργή σας παραφέρει, εἶπεν ὁ τραπεζίτης μὲ τὴν ἀνεξάντλητον ὑπομονήν του. Σᾶς συγχωρῶ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἐπιδοκιμάσω. Τίς θὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ μαρκησία κατέφυγεν εἰς τοιαῦτα μέσα, διὰ νὰ ἀσφαλίσῃ ὅ,τι οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τῇ διαμφισβητήσῃ;

— Τίς θὰ πιστεύσῃ; θέλετε ἀπόδειξιν τοῦ ἐγκλήματος; ἔχω τοῦ θύματος αὐτοῦ τὴν μαρτυρίαν!

— Πρὸς τί;

— Δὲν μὲ πιστεύετε; ἰδού.

Καὶ ἀποσπάσασα ἀπὸ τοῦ στήθους της τὸ χαρτίον, ἐφ' οὗ ὁ μαρκήσιος διὰ χειρὸς τρεμούσης εἶχε χαράξει τὰς ὀλίγας γραμμάς, τὸ ἔτεινε πρὸς αὐτόν.

Ὁ κ. Μορὲλ διέτρεξεν αὐτὸ μετ' ἀδιαφορίας, εἶτα τῇ τὸ ἀπέδωσε μὲ φυσιογνωμίαν ἐκφράζουσαν συμπαθῆ οἶκτον.

— Ἓν ράκος χαρτίου, εἶπεν, ὅπερ θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ καῇ. Θὰ ἀμφισβητήσωσι τὴν γνησιότητά του, καὶ οὐδεὶς θὰ πιστεύσῃ καταγγελίαν τοιαύτην ἀόριστον καὶ χειμερικήν, προερχομένην ἴσως ἐκ τῶν ὀπτασιῶν τοῦ θνήσκοντος, εὑρισκομένου ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ τρόμου τῆς σπαρακτικῆς σκηνῆς, τῆς ὁποίας ἐγένετο θῦμα!

— Ὑποψία γελοία, ἀναληθής, τερατώδης, ἐβεβαίωσε καὶ ὁ δὸν Ρομῆρος Ρομηρό, σκανδαλισθείς.

— Ἄκουσόν με, κυρία, ἔχω πεῖραν τοῦ κόσμου καὶ συμπαθῶ πρὸς ὑμᾶς μ' ὅλην τὴν

κατ' ἐμοῦ προκαταλήψίν σας, ἐὰν ἠννόησα καλῶς τοὺς πικροὺς λόγους, οἵτινες σᾶς διέφυγον.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ἡ Μερσεδές, σᾶς μισῶ.

— Καὶ ἐγὼ θέλω νὰ σᾶς βοηθήσω καὶ νὰ σᾶς φανῶ καὶ παρὰ τὴν θέλησίν σας χρήσιμος. Αἰσθάνομαι ὅσον καὶ σεῖς τὴν βαρύτητα τοῦ δυστυχήματός σας καὶ θρηνῶ τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεσθε. Τί θὰ γίνετε σεῖς καὶ ἡ θυγάτηρ σας ;

— Οὔτε ἐγὼ τὸ γνωρίζω.

— Δὲν ἔχετε καμμίαν περιουσίαν ;

— Καμμίαν ἀληθῶς, εἶπεν ἡ Μερσεδὲς καταβεβλημένη, ἀλλὰ θὰ καταφύγω εἰς τὰ δικαστήρια.

— Δὲν θὰ σᾶς βοηθήσουν. Εἰς τὴν Γαλλίαν μόνον ἴσως δυνηθῆτε νὰ διεκδικήσετε τὰ δικαιώματά σας.

— Τόσῳ μακράν !

— Βεβαίως ! Δὲν ἦτο ὁ γάλλος μαρκήσιος ; Ἔχετε τὰ ἀναγκαιοῦντα διὰ τὸ ταξείδιον χρήματα ;

— Χρήματα ;

— Ναί· τίποτε οἰκονομίας ;

— Καμμίαν.

Ἡ μιγὰς ὡμίλει μηχανικῶς, δαμασθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὕφους τοῦ τραπεζίτου, ὅστις ἀνήρει πᾶν δικαίωμά της μετὰ τοσαύτης περιφρονήσεως καὶ τοσαύτης ἀπλότητος ἅμα, ὥστε ἡ δυστυχὴς ἠννόει τὴν ἀπώλειαν πάσης ἐλπίδος της, βλέπουσα αὐτὰς καταπιπτούσας καὶ διαλυομένας εἰς κόνιν ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ἀντιπάλου τούτου, τοῦ τόσον ἰσχυροῦ καὶ τόσον ἐν τούτοις καλοκαγάθου καὶ πράου.

Εἶχε ζήσει μὲ τὴν ἰδιάζουσαν τοῖς κρεολοῖς ἀναλγησίαν, χωρὶς νὰ φροντίσῃ νὰ θέσῃ τι κατὰ μέρος διὰ πᾶσαν ἀνάγκην της, ἐν τῇ βεβαιότητι ὅτι τὸ μεγαλοπρεπὲς κτῆμα τῶν Καρδένας, ὅπου ἦρχεν ὡς βασίλισσα θὰ τῇ ἀνῆκεν ἡμέραν τινὰ ἢ τοὐλάχιστον δὲν θὰ διέφευγε τῶν χειρῶν τῆς θυγατρός της.

Ὁ Μορὲλ τὸ ἐγνώριζεν.

Ἐπιτηδείως κατώρθου νὰ μανθάνῃ παρὰ τοῦ ἀναλγήτου μαρκησίου ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς οἰκογενείας του, χωρὶς ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος, νὰ μαντεύῃ ὁποίαν ἀπαισίαν χρῆσιν ἔκαμνεν οὗτος τῶν πληροφοριῶν αὐτοῦ.

Ἐνῷ δὲ ἐκείνη ἔμενεν ἀναποφάσιστος μὲ τὴν κεφαλὴν χαμαὶ νεύουσαν, ἐλαφρὸν βῆμα τὴν ἀπέσπασε τῶν λογισμῶν αὐτῆς.

Ἡ Μαρία ἦτο ἐνώπιόν της

Ἡ μιγὰς τὴν ἠτένισε μὲ τὸ ὄμμα ξηρὸν καὶ τὴν ὀφρῦν συνεσπασμένην.

— Ἐλθέ, κόρη μου, εἶπε, μᾶς διώκουν ὡς νὰ ἤμεθα ὑπηρέται· ἐνομίζαμεν ἑαυτὰς πλουσίας καὶ εἴμεθα πένητες ! ἂς φύγωμεν. Τοῦτο ἦλθε νὰ μᾶς ἀναγγείλῃ ὁ κ. Μορέλ.

Ἀκούουσα τὴν μητέρα της ἡ Μαρία Εὐαγγελία ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴ τὴν ἐνόει.

Καὶ δὲν ἐνόει τῳόντι !

Τί πρᾶγμα ἦτο ἡ πενία ;

Οὐδὲ τὴν ἐφαντάζετο κἂν· ἦτο λέξις νέα δι' αὐτὴν τὴν κληρονόμον, τὴν ἀνατραφεῖσαν ἐν μέσῳ τόσων θωπειῶν, τόσων κολακειῶν ! Τούτου ἕνεκεν ἔστρεφε τὸ βλέμμα της ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς εἰς τὸν κύριον Μορὲλ καὶ εἰς τὸν Ἀλκάδον ἐναλλάξ, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

— Λαμπρὰ κόρη, ἐστέναξεν ὁ δὸν Ρομῆρος Βιβαράμπλα Μακαδὸρ μὲ τὴν ἀπληστίαν λαιμάργου.

Τὸ ἔκπληκτον ὕφος της τὸ τεθλιμμένον, ἡ χάρις, ἡ ὑπερήφανος νεότης της, ἠδύναντο νὰ ἀφοπλίσωσι πάντα ἄλλον ἐκτὸς τοῦ κ. Μορέλ, ὅστις εἶχε καρδίαν ἄτεγκτον, ἣν οὐδ' ὁ ἥλιος τῶν Ἀντιλῶν δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ, νὰ τηνμαλακύνῃ.

Εἶναι προτέρημα διὰ τοὺς χρηματιστὰς ἡ σκληρότης.

Διὰ τοῦτο οἱ τοῦ Μορὲλ καὶ τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ἐθαυμάζοντο εἰς τὴν Ἀβάναν καὶ εἰς πάσας τὰς νήσους τοῦ ἀρχιπελάγους ἐκείνου.

Οὐδέποτε κεφάλαια ἐπολλαπλασιάζοντο τόσῳ ταχέως, ὅσον τὰ τοῦ Ροζενδάλ, τὰ ἐμπιστευόμενα εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους των, εἰς τὴν εὔκαρπον ἐκείνην ζώνην, τὴν τόσῳ γόνιμον, ἥτις βρίθει σακχαροκαλάμου, φυτειῶν, καφὲ καὶ τοῦ σάγου.

— Πιστεύσατε τὴν πεῖράν μου, εἶπεν ὁ τραπεζίτης ὅταν ἐνόμισε κατάλληλον τὴν ψυχολογικὴν στιγμήν, διὰ τῶν ἐπιστολῶν διαιωνίζονται αἱ ὑποθέσεις, χωρὶς νὰ δύναταί τις νὰ συνεννοηθῇ.

Τὸν δὸν Ρωμέρον ἀπερρόφα ὅλον ὁ πρὸς τὴν Μαρίαν θαυμασμός του.

Ἐν τούτοις προσέκλινεν εἰς ἔνδειξιν ἐπιδοκιμασίας: Ὑπάγετε εἰς Παρισίους καὶ ἐκεῖ ἰδῆτε τὴν μαρκησίαν.

— Αὐτήν ; ποτέ ! ἀνέκραξεν ἡ Μερσεδές.

— Κάμετέ το χάριν τῆς θυγατρός σας. ὅσον διὰ χρήματα, τὸ ταμεῖόν μου εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σας.

Ὁ Ἀλκάδος συγκινηθείς, ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ τραπεζίτου.

— Ἐξαίρετος καρδία ! ἀνέκραξε.

— Θὰ ὁμιλήσω ὑπὲρ ὑμῶν εἰς τὴν μαρκησίαν καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν βαρόνον Ροζενδαλ, ἔχοντα ἐπιρροήν τινα ἐπ' αὐτῆς. Οὕτω θὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι ἡ πρὸς ἐμὲ ἀντιπάθειά της εἶναι ἄδικος, καθόσον σᾶς ὑπερασπίζω καθ' ὑμῶν τῆς ἰδίας.

Ὁ δὸν Ρομῆρος Ρομερό, θαυμάζων τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς τοῦ καλλίστου φίλου τοῦ κυρίου Μορέλ· καὶ συγκινηθεὶς ἀφῆκε νὰ τῷ διαφύγῃ δάκρυ τρυφερότητος.

Εἶναι ὅμως βέβαιον ὅτι αἱ κατὰ τὸ πρόγευμα σπονδαὶ συνέτεινον πολὺ εἰς τὴν ψυχολογικήν του ταύτην διάθεσιν.

— Μορέλ, προσέθηκε, σὺ εἶσαι ἄξιος τῶν ἀρχαίων χρόνων, εἶσαι εἷς τῶν ἡρώων τοῦ Πλουταρχου.

— Μὲ ὀλίγα τραπεζογραμμάτια τῶν χιλίων φράγκων, ἐσκέπτετο ὁ χρηματιστής, ἀπαλάσσομαι τῶν δύο τούτων γυναικῶν ! καὶ ἂν κατορθώσω νὰ τὰς πείσω νὰ διέλθωσι τὸν ὠκεανόν, ἡ μαρκησία θὰ μ' εὐγνωμονῇ καὶ θὰ μοὶ ἀποδώσῃ καὶ τὰ χρήματά μου.

Ἐπεθύμει νὰ παραπέμψῃ εἰς τὸ ἀρχαῖον ἡμισφαίριον τὴν ζῶσαν ταύτην ἀνάμνησιν τοῦ ἐγκλήματός του.

Καὶ μόνος ὁ Κάφρος, ἐὰν ἐπανήρχετο εἰς Ἀβάναν, ὅπερ ἀμφίβολον, θὰ ἤρκει νὰ τῷ ὑπενθυμίσῃ τὴν ἀπαισίαν ταύτην σελίδα τοῦ βίου του.

— Δέχεσθε ; τὴν ἠρώτησεν.

— Εἶναι ἡ σωτηρία σας, προσέθηκεν ὁ Ἀλκάδος, καὶ τὴν ὀφείλετε εἰς τὸν γενναῖον αὐτὸν φίλον.

Καὶ ἔκρινε πρέπον νὰ σφίγξῃ πάλιν τὰ δάκτυλα τοῦ φίλου του εἰς τὴν βραχεῖαν καὶ παχεῖαν χεῖρα του.

Θαυμασία ἡ τοιαύτη κρίσις τῶν Ἀλκάδων ! ἀλλὰ μήπως δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἡμισφαίριον ;

Ἐν τούτοις ἡ καρδία τῆς Μερσεδὲς ἀνθίστατο.

Νικηθεῖσα ὅμως ὑπὸ τῶν προτροπῶν τοῦ δὸν Ρομήρου ἐνέδωκε,καὶ διὰ φωνῆς βραχείας εἶπεν :

— Ἔστω· ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἀναχωροῦμεν.

Καὶ λιπόθυμος ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς θυγατρός της, καὶ ἀπεσύρθη μετ' αὐτῆς εἰς τὸν θάλαμόν της, τοῦ ὁποίου ἐν τούτοις τὰ ἔπιπλα εἶχον ἐρευνηθῆ καὶ σφραγισθῆ ὑπὸ τοῦ εὐφυοῦς Ἀλκάδου δὸν Ρωμύρου Ρωμερὸ υ Μιραφιόρες υ Βιβαράνδα Μακαδὸρ !

ς'

Τὸ μέγαρον δ' Ἀρτὰν εἶχεν ἐπισκευασθῆ παρὰ τῆς μαρκησίας, ἀλλὰ ὁ κοιτών, εἰς ὃν ἔλαβε χώραν ὁ τραγικὸς θάνατος τοῦ βαρώνου Ζάμ, εἶχεν εὐλαβῶς διατηρηθῆ ὑπὸ τῆς μαρκησίας, εἰς ἣν κατάστασιν ἦτο ὅτε ἐξετελέσθη ὁ φόνος.

Θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ἐπεζήτει νὰ διατηρήσῃ τοὺς δεσμούς, οἵτινες τὴν συνέδεον μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀρχαίου ἐραστοῦ της.

Καὶ πραγματι, ὁ Μάξιμος ἔτρεφε πρὸς αὐτὴν ἀληθῆ φιλίαν.

Καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα παρὰ τὰς πολλὰς ὑποθέσεις του, παρὰ τὰς διασκεδάσεις αὐτοῦ, ἤρχετο ὅπως διέλθῃ στιγμάς τινας εἰς τὸ προσφιλὲς αὐτὸ κρησφύγετον.

Τὸ καυστικὸν πνεῦμα τῆς μαρκησίας τὸν διεσκέδαζεν.

Αἱ εἴρωνες παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας αὕτη ἔκαμνεν ἐπὶ παντὸς γνωρίμου των,ἔφερεν ἐνίοτε τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη του.

Αἱ δύο αὗται ψυχαὶ αἱ πρακτικαὶ καὶ σκληραὶ συνενοοῦντο κάλλιστα.

Χάρις εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ μαρκησίου, ἡ περιουσία αὐτῆς ηὔξησε μεγάλως, τὰ εἰσοδήματά της ἐτριπλασιάσθησαν.

Καὶ ἔβλεπέ τις συχνάκις τὸν κ. Δενίς, τὸν γραμματέα τοῦ βαρόνου Ζάμ, μείναντα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ υἱοῦ του, νὰ φέρῃ πρὸς αὐτὴν μέρος τῶν ὠφελειῶν, τῶν προερχομένων ἐκ τῶν κολοσσαίων ἐπιχειρήσεων τοῦ ἐν τῇ ὁδῷ Ἁγίου Ὀνωρίου γραφείου.

Σπανίως ὡμίλει ὁ Μάξιμος περὶ τῶν δεσμῶν τοῦ αἵματος, ὅστις τὸν συνέδεε μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς μαρκησίας.

Ἅπαξ μόνον ἢ δὶς ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς τῆς μαρκησίας, ἥτις τὸν ηὐχαρίστει διὰ τὰς ὠφελείας ταύτας.

Τοῦτο γίνεται διὰ τὸν νεώτερον γόνον !

Ἓξ ἑβδομάδες εἶχον παρέλθει μετὰ τὴν ἐν Καρδένας καταστροφήν.

Ἡ μαρκησία ἀνέμενέ τινα τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀλλ' ὄχι τὸν κ. Δενίς.

Τὸ εἴπομεν ἤδη, ἡ μαρκησία ἦτο πάντοτε ὡραία.

Αἱ συνομήλικοι αὐτῆς γυναῖκες ἐφθόνουν τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος αὐτῆς διελθούσης ἤδη τὰ ὅρια τῆς νεότητος.

Ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς μακρᾶς αὐτῆς ἕδρας, ἀπέναντι τῆς ἑστίας, ἠκτινοβόλει ὅλη.

Ἀναμφιβόλως εἶχε καλὰς εἰδήσεις.

Φιλαρέσκως φέρουσα πολυτελῆ κοιτωνίτην καὶ ἐπὶ τῆς κόμης ἐρριμμένην ἔχουσα ἱσπανικὴν καλύπτραν, ἐφαίνετο ρεμβάζουσα, ὡς ἐκ τοῦ ὕφους αὐτῆς ἠδύνατό τις νὰ εἰκάσῃ, ὅτι αἱ σκέψεις της δὲν ἦσαν μελαγχολικαί.

Αἴφνης ἡ θύρα ἐκτύπησε καὶ θεραπαινὶς μὲ φυσιογνωμίαν ἔξυπνον καὶ ροδόχρουν, μικρὰ τὸ ἀνάστημα καὶ χαρίεσσα, ἤγειρε τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας καὶ ἀνήγγειλε :

— Ἡ κυρία ὑποκόμησσα δὲ Σερναί.

Πάραυτα δέ, κυρία τις ὑπερπεντηκοντούτις, φιλαρέσκως ἐνδεδυμένη, τὸ χρῶμα ἔχουσα ὠχρὸν καὶ τὴν φυσιογνωμίαν διακεκριμένην, ἔτεινε χεῖρα στενῶς περιβεβλημένην ἐν χειρίδι μέχρις ἀγκῶνος φθανούσῃ εἰς τὴν μαρκησίαν, ἥτις δὲν ἀφῆκε τὴν ἀφελῆ θέσιν της.

— Ἡ Ἑλένη ! εἶπεν:

— Ναί, εἶμ' ἐγώ.

— Πῶς εἶσαι ;

— Ἐντελῶς καλά.

— Τί καλὴ ποῦ εἶσαι, ἀφοῦ ἐνθυμεῖσαι πτωχὴν δεσμώτιδα.

— Μὴ μ' εὐχαριστῆς· ἔρχομαι περιεργείας χάριν.

— Τοὐλάχιστον εἶσαι εἰλικρινής.

— Εἶναι τὸ ἐλάττωμά μου, δὲν δύναμαι νὰ ψευσθῶ.

— Ἠξεύρεις ὅτι εἶναι σπάνιον προτέρημα διὰ γυναῖκα τοῦ κόσμου.

— Μὴ μὲ συγχαίρεις, σὲ παρακαλῶ, δὲν γνωρίζω τί γίνεται ἐδῶ, εἶσαι ἡ καλλιτέρα φίλη μου καὶ ἔρχομαι νὰ μάθω.

— Πόθεν ἔρχεσαι ;

— Ἀπὸ τὰς Κάννας, ὅπου, ἐν παρενθέσει, ὁ καιρὸς εἶναι τόσῳ ἄθλιος ! χιόνια, χαλαζα, ψῦχος ! νομίζεις ὅτι εὑρίσκεσαι εἰς τὸν Βόρειον Πόλον, καὶ νὰ συλλογίζεταί τις ὅτι μετέβη ἐκεῖ ζητῶν Ἥλιον ! Πρέπει νὰ ἦσαι ἐχθρὸς ἑαυτοῦ, διὰ νὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ. Τί τὰ θέλεις, φιλτάτη μου, ἐγὼ δὲν εὑρίσκω καλλιτέραν διαμονὴν ἀπὸ τοὺς Παρισίους.

— Διὰ τὰς χήρας ὅπως εἶσαι σύ.

— Ἀλήθεια ! τί ἔμαθα, δὲν θὰ μὲ ζηλεύεις τοῦ λοιποῦ ὡς πρὸς τοῦτο.

— Φεῦ ! ἐστέναξεν ἡ μαρκησία.

— Καὶ πῶς συνέβη αὐτό ;

— Ἀπλούστατα, ἀγαπητή μου, ὁ μαρκήσιος ἀπέθανε.

— Φυσικῶς.

— Πρὸς Θεοῦ, φυσικώτατα· μόνον δὲ εἰς τοὺς Παρισίους θὰ ἦτο τοῦτο βεβαίως ἔκτακτον καὶ θὰ ἐπροξένει θόρυβον, διότι θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ προσφύγῃ τις εἰς τὸ Jardin de Plantès εἰς τὸ τμῆμα τῶν ὄφεων.

— Τί λέγεις ;

— Εἰς τὸ τμῆμα τῶν ἑρπετῶν ἔπρεπε νὰ καταφύγῃ, διὰ νὰ εὕρῃ τοιοῦτον τέλος ! Ἀλλ' εἰς τὰ παράδοξα ἐκεῖνα κλίματα φαίνεται ὅτι εἶναι πρᾶγμα σύνηθες.

[Ἕπεται συνέχεια.] **Τονγ**

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ Ἐχθρός.

[Συνέχεια]

— Ἀγαπητὲ κύριε Λατράδ, εἶπεν, ἡ κυρία αὐτὴ εἶναι νόστιμη.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ ἀφελὴς Λατράδ· ἦτο καὶ εἶναι ἀκόμη πολὺ ὡραία.

— Μόνον δὲν σώζει πλέον τὴν ἀρχικήν της νεότητα.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι περισσότερον ἀπὸ τριάντα χρόνων, ὑποκόμη.

— Φαίνεται περισσότερον, ἂν καὶ εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐνδύεται ἁπλούστατα...

— Πάντοτε ἐνδύεται τοιουτοτρόπως.

— Τὴν γνωρίζετε πρὸ πολλοῦ ;

— Πρὸ δώδεκα περίπου ἐτῶν.

— Ἔρχεται ἐδῶ συχνάκις ;

— Σήμερον πρώτην φορὰν ἦλθεν.

— Ἄ !

— Εἴχομεν πολλὰ ἔτη νὰ τὴν ἴδωμεν, ὅτε ἐσχάτως, κατὰ τύχην, ἡ κόρη μου τὴν ἀπήντησε καὶ τὴν προσεκάλεσε νὰ ἔλθῃ.

— Ἐννοῶ· ἐὰν κρίνω ἐκ τοῦ τρόπου μετὰ τοῦ ὁποίου ἡ δεσποινὶς Λατράδ τὴν ἐδέχθη, εἶναι φίλη της ;

— Ναὶ καὶ ὄχι.

— Πῶς αὐτό ;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, δὲν δύναται κανεὶς νὰ συνδεθῇ διὰ φιλίας μὲ ὅλον τὸν κόσμον.

— Βεβαίως, ἀλλά...

— Νὰ σᾶς εἰπῶ, δηλαδή, ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔδιδεν ἄλλοτε μαθήματα εἰς τὴν θυγατέρα μου.

— Εἶναι λοιπὸν διδασκάλισσα ;

— Ναί, μία πτωχὴ διδασκάλισσα ;

— Πῶς ὀνομάζετε ;

— Κυρία Δουράνδου.

— Ἠξεύρετε ποῦ κατοικεῖ ;

— Ὄχι, δὲν ἔδωκε τὴν διεύθυνσίν της εἰς τὴν κόρην μου.

— Ἀδιάφορον, θὰ προσπαθήσω νὰ κάμω κἄτι τι δι' αὐτήν, θὰ τὴν συστήσω πουθενά.

— Πραγματικῶς, δύνασθε νὰ τῆς φανῆτε χρήσιμος, σεῖς ὁ ὁποῖος ἔχετε τόσον πολλὰς σχέσεις, θὰ κάμετε καλὸν εἰς αὐτήν.

— Θ' ἀφήσῃ βεβαίως τὴν διεύθυνσίν της εἰς τὴν δεσποινίδα Λατράδ, καὶ ἐὰν εὕρω καμμίαν καλὴν θέσιν... Μόνον θὰ μὲ ὑποχρεώσετε, κύριε Λατράδ, νὰ μὴ τῆς εἰπῆτε τίποτε δι' ἐμέ.

— Πολὺ καλά.

— Σᾶς ἀφίνω, δὲν θέλω νὰ σᾶς κρατήσω περισσότερον, ἄλλως τε θὰ θέλετε βεβαίως νὰ ὁμιλήσετε ὀλίγον μὲ τὴν κυρίαν Δουράνδου. Λοιπόν, χαίρετε.

— Θὰ σᾶς ἰδῶ αὔριον ;

— Θὰ ἔλθω αὔριον μὲ τὸν μαρκήσιον, ἐὰν ἐπέστρεψε.

— Ταξείδια εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχήν, ποῖος τὸ ἐσκέφθη ;

— Σᾶς εἶπον, ἀγαπητὲ κύριε Λατράδ, ὑπῆγε νὰ δείξῃ ποῖα δένδρα θὰ κοποῦν εἰς τὸ δάσος καὶ νὰ κάμῃ ἐπειγούσας τινὰς ἐπισκευὰς εἰς τὸ κτῆμα Βερβείν.

— Καὶ πρὸς τί ἔχει τότε ἐπιστάτην ;

— Ἠξεύρετε ὅμως ὅτι ὑπάρχουν πράγματα, εἰς τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐπιβλέψῃ κανεὶς μόνος του.

— Τέλος πάντων.

Ὁ ὑποκόμης ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος ἐργολάβου καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἂς εἴπωμεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβεὶν δὲν εἶχε ποσῶς ἀναχωρήσει ἐκ Παρισίων.

Ἐπειδὴ ὁ μαρκήσιος ἀπεποιεῖτο ἐπιμόνως ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν νὰ συνοδεύσῃ εἰς τοῦ κυρίου Λατράδ τὸν Σανζάκ, χωρὶς νὰ τῷ δώσῃ καμμίαν ἐξήγησιν, ὁ ὑποκόμης μετέβη ἵνα εἴπῃ εἰς τὴν δεσποινίδα Λατράδ πρῶτον καὶ εἰς τὸν πατέρα της ὕστερον, ὅτι ὁ μαρκήσιος ἠναγκάσθη ν' ἀπουσιάσῃ ἐπί τινας ἡμέρας.

Ἔπραττεν οὕτως ὁ Σανζάκ, θέλων νὰ ἐξεύρῃ εὔλογον πρόφασιν τῆς προσωρινῆς ἀποχωρήσεως τοῦ νέου· διότι ὁ ὑποκόμης δὲν ἀμφέβαλλε ποσῶς ὅτι θὰ κατώρθου ἐπὶ τέλους νὰ κατισχύσῃ τῆς ἀντιστάσεως τοῦ μαρκησίου καὶ νὰ φέρῃ αὐτὸν αὖθις ἐνώπιον τῆς πλουσίας κληρονόμου.

Ἐφρόνει, καὶ δικαίως, ὅτι ἡ ἀστάθεια τοῦ μαρκησίου ἐπήγαζεν ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τῆς Χρυσαυγῆς, ἠγνόει ὅμως ὅτι ὁ νέος συνήντησεν εἰς τῆς μαρκησίας Δεμομπεραὶ τὴν καλουμένην δεσποινίδα Δελώρμ, τὴν ἀφελῆ κόρην, ἣν ἐτόλμησε νὰ συκοφαντήσῃ ἀγενῶς.

Ὁ Ἀδριανός, ἀρχίζων νὰ δυσπιστῇ πρὸς τὸν ψευδῆ φίλον του, ὃν ἠδύνατο νὰ μεμφθῇ ὅτι ἠπάτησεν αὐτὸν ὡς πρὸς τὴν δεσποινίδα Δελώρμ, ἔκρινε προτιμότερον, συνετῶς φερόμενος, νὰ σιγήσῃ.

Ἐσκέφθη ἐπὶ πολὺ εἰς ὅσα τῷ εἶπεν ἡ μαρκησία καὶ ἐξακολουθῶν νὰ σχολιάζῃ τοὺς λόγους αὐτῆς, ἀνεῦρεν ἐπὶ τέλους μυστηριώδη τινὰ σημασίαν, ἥτις τὸν διέφυγε κατὰ τὴν μετὰ τῆς κυρίας Δεμομπεραὶ συνομιλίαν του:

— Τὴν δεσποινίδα Δελώρμ ἀγαπᾷς, ἐὰν δὲ θέλῃς ν' ἀγαπηθῇς παρ' αὐτῆς, ἐὰν θέλῃς νὰ σοὶ τὴν δώσωσιν ὡς συζύγον, μετάβαλε βίον, καὶ διὰ τῆς διαγωγῆς σου, διὰ τῶν ἔργων σου, γενοῦ ἀνάξιος αὐτῆς.

ΚΣ'

Ἀψιμαχία.

Ἐξερχόμενος ὁ ὑποκόμης τῆς αὐλῆς τοῦ μεγάρου, εἶδεν ἐπὶ τῆς λεωφόρου σταθμεύουσαν ἅμαξαν, ἐκείνην διὰ τῆς ὁποίας ἀφίκετο ἡ κόμησσα.

— Τὸ ὑπώπτευον, ἐψιθύρισε, δὲν ἦλθε πεζῇ.

Ἐπὶ στιγμὴν διετέλεσεν ἀκίνητος, παραδεδομένος εἰς σκέψεις.

— Βεβαίως, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ἠδυνάμην νὰ τὴν ἀκολουθήσω καὶ νὰ μάθω τοιουτοτρόπως ποῦ μένει, ἀλλ' αὐτὴ ἔχει ἅμαξαν, ἐνῷ ἐγώ, ἀνοήτως φερόμενος, ἀπέπεμψα τὴν ἰδικήν μου.

»Νομίζει κανεὶς ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔγεινεν ἐπίτηδες· πάντοτε εὑρίσκονται τέσσαρες ἅμαξαι ἀντὶ μιᾶς, ὅταν ὅμως δὲν ἔχῃς τὴν ἀνάγκην των. Ἐκεῖ κάτω εἰς τὸν σταθμὸν θὰ εὕρω πιθανῶς ἅμαξαν, ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπάγω ἐκεῖ, καὶ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἐκείνη ἠμπορεῖ ν' ἀναχωρήσῃ ... Ὄχι, ὄχι, δὲν θέλω νὰ μοῦ διαφύγῃ· πρὸ πολλοῦ τὴν ἀναζητῶ!»

Ἰδέα τις τῷ ἐπῆλθεν αἴφνης.

— Ἀκριβῶς, διατί ὄχι; ἐπανέλαβεν· εἴς τινας στιγμὰς ἀπαιτεῖται τόλμη.

Καὶ κινήσας ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, διηυθύνθη πρὸς τὸν ἁμαξηλάτην, ὅστις ἵστατο ὄρθιος πλησίον τοῦ ἵππου του, εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀναρτήσει πήραν περιέχουσαν τροφὴν τοῦ ζῴου.

Ὁ ἁμαξηλάτης οὗτος ἦτο μικροπρόσωπος, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα καὶ ἰσχνός, χειραδικός, μὲ λεπτὰ τὰ χείλη, μὲ σιμὴν τὴν ῥίνα καὶ μὲ βλέμμα ἀλώπεκος συναμα καὶ λύκου.

Ὁ ὑποκόμης δὲν εἶχεν εἰμὴ νὰ τὸν παρατηρήσῃ, διὰ νὰ ἐννοήσῃ πρὸς ποῖον ἀπετείνετο.

— Νὰ σοῦ 'πῶ, φίλε, τῷ εἶπε, σὺ δὲν ἔφερες μιὰ μαυροφόρα, ἡ ὁποία ἐμβῆκ' ἐδῶ μέσα;

— Ναί, ἐγὼ τὴν ἔφερα.

— Πολὺ καλά. Θέλεις νὰ κερδήσῃς εἴκοσι φράγκα;

— Ποτὲ δὲν λέγω ὄχι, ὅταν πρόκειται νὰ κερδίσω χρήματα, ἀπεκρίθη ὁ ἡνίοχος, οὗτινος οἱ ὀφθαλμοὶ ἐσπινθηροβόλησαν. Τί θέλετε νὰ κάμω;

— Νὰ μοὶ κάμῃς, χωρὶς νὰ χάσῃς πολὺν καιρόν, μίαν χάριν, ἡ ὁποία εἶναι εὔκολος.

— Πέτε, κύριε, 'πέτε.

— Ἔχω ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσω μὲ αὐτὴν τὴν γυναῖκα.

— Τὴ μαυροφόρα; Ἐνόησα.

— Πέ μου πρῶτον ἀπὸ ποῦ τὴν ἐπῆρες.

— Ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ Ἁγίου Λαζάρου.

— Ἤρχετο ἀπὸ τὸν σιδηρόδρομον;

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀλλὰ πολὺ πιθανὸν νὰ μὴ κατοικῇ στὸ Παρίσι, διότι μ' ἐσυμφώνησε μὲ τὴν ὥρα νὰ τὴν φέρω παλιν εἰς τὸ ἴδιον μέρος.

— Πιθανόν· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν μ' ἐνδιαφέρει πολὺ αὐτό. Σοῦ εἶπα πῶς ἔχω μεγαλην ἀνάγκην νὰ τῆς ὁμιλήσω.

— Μοῦ τὸ εἴπατε, κύριε.

— Πρέπει ὅμως νὰ ἔμβω εἰς τὴν ἅμαξάν της.

— Εὔκολο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· ἐμβῆτε ἀπὸ τώρα.

— Ὄχι, δὲν καταλαμβάνεις.

— Τότε φταίει τὸ κουτό μου.

— Πρέπει νὰ ἔμβω εἰς τὴν ἅμαξαν, ὅταν ἐκείνη θὰ ἦναι μέσα καὶ χωρὶς ἀκόμη νὰ τὸ θέλῃ.

— Τὸ καταλαβα τώρα.

— Χωρὶς νὰ ἐπισύρω τὴν προσοχὴν τῶν περιέργων.

— Φυσικά.

— Καὶ δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γείνῃ ἐδῶ τὸ πρᾶγμα.

— Διότι περνοῦν πολλοὶ ἄνθρωποι.

— Ὑπάρχει ἐδῶ παρακάτω ἕνας δρόμος σχεδὸν ἔρημος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἰμπορεῖς νὰ περάσῃς.

— Δηλαδὴ ἀπὸ τὸν δρόμον Δουρέ.

— Ναί, ἀπὸ τὸν δρόμον Δουρέ. Λοιπόν, ἀντὶ νὰ πάρῃς τὸν μεγάλον δρόμον ἕως εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀστέρος, θὰ πάρῃς τὸν δρόμον Δουρέ.

— Καὶ ὕστερα;

— Θὰ σὲ περιμένω ἐκεῖ, θὰ μὲ ἰδῇς καὶ θὰ σταθῇς τρία βήματα μακράν μου.

— Ὕστερα.

— Τὰ λοιπὰ ἀφορῶσιν ἐμέ· μόνον εὐθὺς ὡς ἔμβω εἰς τὴν ἅμαξαν καὶ τὴν κλείσω, σὺ θ' ἀναχωρήσῃς μὲ τὴν μεγαλειτέραν ταχύτητα.

— Διὰ νὰ μὴν ἀκούσουν ταῖς φωναῖς τῆς γυναῖκας, ἐὰν θελήσῃ νὰ φωνάξῃ.

— Χωρὶς ἄλλο, ἔχεις μυαλὸ στὸ κεφάλι.

— Κάμνει κάνεὶς ὅ,τι εἰμπορέσει διὰ νὰ μὴ ἀποδείξῃ ὅτι εἶναι ἠλίθιος.

— Ἐκατάλαβες λοιπὸν καλά;

— Ναί, ἀλλά. . . ὑπέλαβεν ὁ ἁμαξηλάτης ξέων τὸ οὖς.

— Τί;

— Καλλίτερα ἔχω νὰ πληρωθῶ προτήτερα.

— Δὲν μ' ἐμπιστεύεσαι;

— Ὦ! παραπολὺ μάλιστα σᾶς ἐμπιστεύομαι, ἀλλὰ τί νὰ σᾶς 'πῶ, δὲν ἠξεύρει κάνεὶς τί εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ.

— Ἔλα, ἀποδεικνύεις ὅτι ὅταν πρέπῃ, ἠξεύρεις νὰ λάβῃς προφυλακτικὰ μέτρα. Νά, πάρε τὰ εἴκοσι φράγκα, τὰ ὁποῖα σοῦ ὑπεσχέθηκα.

Ἐνῷ ὁ ἁμαξηλάτης ἔθετε τὸ εἰκοσάφραγκον ἐν τῷ θυλακίῳ, ὁ ὑποκόμης ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Αὐτὸς ὁ κατεργάρης δύναται νὰ μοῦ φανῇ χρήσιμος κάμμίαν φοραν.

— Πῶς σὲ λέγουν;

— Κολίβρι.

— Εἶναι παρανόμι αὐτό;

— Ναί, ἀλλὰ μ' αὐτὸ μονάχα μὲ γνωρίζουν.

— Εἶσαι 'πανδρευμένος;

— Ὦ! δὲν εἶμαι τόσον ἀνόητος!

— Ἀνήκεις εἰς τὴν ἑταιρίαν τῶν μικρῶν ἁμαξῶν.

— Ὄχι, δουλεύω διὰ λογαριασμόν μου.

— Τότε θὰ 'πῇ ὅτι τὸ ἄλογο καὶ τὸ ἁμάξι αὐτὸ εἶναι 'δικά σου.

— Ἐπάνω κάτω.

— Δός μου τὴν διεύθυνσίν σου.

— Νὰ σοῦ τὴν δώσω.

— Θὰ σὲ χρειασθῶ αὐταῖς ταῖς ἡμέραις.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, κύριε.

— Καλά. Λοιπὸν ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὸν δρόμον Δουρέ.

Καὶ ὁ ὑποκόμης ἀπεμακρύνθη ταχέως.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ἡ κόμησσα ἀπεχαιρέτισε τὸν κύριον καὶ τὴν δεσποινίδα Λατραδ, χωρὶς οὐδὲν νὰ μάθῃ περὶ τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν· καὶ ὅμως τῇ εἶπεν ἡ δεσποινὶς Λατρὰδ ὅτι ὁ μαρκήσιος ἀπουσίαζεν ἐκ Παρισίων καὶ ὅτι ἡ ἀπουσία του θὰ διήρκει ὀλίγας ἡμέρας, ἀλλ' ἡ νεᾶνις ἦτο κατὰ πάντα ἥσυχος καὶ ἐθεώρει πάντοτε τὸν γάμον της ὡς τετελεσμένον γεγονός.

Ἀφοῦ δὲ ἐφρόντισε νὰ καταβιβάσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς τὸν πέπλον, διέβη τὸν οὐδὸν τῆς αὐλείου θύρας καὶ ὡδευσε πρὸς τὴν ἅμαξαν, ἐνῷ ὁ ἁμαξηλάτης ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὴν θυρίδα.

Ὅτε εἰσῆλθεν, ὁ Κολίβρης ἔκλεισε τὴν ἅμαξαν καὶ ἀναβὰς εἰς τὴν θέσιν του ἐμαστίγωσε τὸν ἵππον του, ὅστις ἀνεχώρησε μὲ μέτριον βάδισμα.

Ἡ κόμησσα ἡμικλείστους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐβυθίσθη εἰς τὰς λυπηρὰς αὐτῆς σκέψεις.

Αἴφνης ὅμως ᾐσθάνθη ὅτι ἡ ἅμαξα ἔστη, ἤνοιξε δὲ τότε ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς· ἀλλὰ ταὐτοχρόνως ἠνοίχθη βιαίως καὶ ἡ πρὸς ἀριστερὰν θυρὶς τῆς ἁμάξης καὶ ἀνὴρ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐτὴν ὁρμητικῶς.

Ἡ κόμησσα ἀνεγνώρισε τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ, καταληφθεῖσα δὲ ὑπὸ τρόμου ἀφῆκε βραγχνὴν καὶ πεπνιγμένην κραυγήν.

Ὁ ὑποκόμης εἶχεν ἤδη κλείσει τὴν θυρίδα τῆς ἁμάξης, τοῦ δὲ Κολίβρι μαστιγώσαντος σφοδρῶς τὸν ἵππον, τὸ ζῶον ἀνεχώρησεν ὡς τάχιστα.

Ἔντρομος ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ θυρίδος καὶ προσεπαθησε νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν ἢ ριφθῇ ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, μὲ κίνδυνον νὰ κατασυντρίψῃ τὴν κεφαλήν, ἀλλὰ ὁ ὑποκόμης ἐδράξατο αὐτὴν ἀπὸ τῶν βραχιόνων καὶ κατώρθωσεν, οὐχὶ ἄνευ κόπου, διότι ἀντεπαλεεν ἡ κόμησσα μανιωδῶς, νὰ ἐμποδίσῃ πᾶσαν κίνησίν της.

— Πρέπει νὰ σᾶς ὁμιλήσω, τῇ εἶπεν ὁ ὑποκόμης, πρὸς τὸ συμφέρον σας.

— Ὄχι, ὄχι, ὄχι! εἶπε μετ' ἐστενοχωρημένης φωνῆς ζητοῦσα ν' ἀπαλλαγῇ τῶν χειρῶν του.

—Ἀλλὰ σκεφθῆτε ὀλίγον. Δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε. Ἀκούσατέ με καὶ θὰ εὐχαριστηθῆτε· πρόκειται περὶ τῆς θυγατρός σας!

Ἡ κόμησσα ἀνεσκίρτησε καὶ προσέβλεψεν αὐτὸν ἀτενῶς.

— Ναί, περὶ τῆς θυγατρός σας! ἐπανέλαβεν. Ἀ! ἐγνώριζον ὅτι ἡ μαγικὴ αὐτὴ λέξις θὰ παρῆγε τὸ ἀποτέλεσμά της. Παρατηρήσατε, ἀφίνω ἐλευθέρας τὰς χεῖράς σας. Θέλετε ν' ἀναστατώσετε τοὺς διαβάτας, διατί; Ἐὰν ὅμως τὸ ἐπράττετε ἠξεύρετε τί θὰ συνέβαινε; Θὰ μᾶς πήγαιναν καὶ τοὺς δύο εἰς τὴν ἀστυνομίαν διὰ νὰ ἐξηγηθῶμεν εἰς αὐτὴν καὶ τότε ἔπρεπε νὰ εἰπῆτε ὅτι εἶσθε ἡ κόμησσα Δελασὲρ καὶ νὰ διηγηθῆτε πολλὰ τοῦ παρελθόντος σας. Τί σκάνδαλον! Λοιπὸν ἄδικον ἔχω ἢ δίκαιον νὰ σᾶς ἐμποδίζω νὰ φωνάξετε, νὰ ζητήσετε βοήθειαν; Ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν ὅτι δὲν ἔχετε τίποτε νὰ φοβηθῆτε· ἄλλως τε, τί κακὸν δύναμαι νὰ σᾶς κάμω; Τέλος μ' ἐννοεῖτε, διότι σᾶς βλέπω ἠρεμωτέραν.

»Πρὸ ὀλίγου ἤμην εἰς τοῦ κυρίου Λατρὰδ

καὶ συνωμίλουν μαζύ του, ὅταν ἤλθατε. Σᾶς ἀνεγνώρισα πρὶν προχωρήσετε εἰς τὴν αὐλὴν κατὰ πέντε βήματα. Καὶ ὅμως πρὸ δεκαέξ ἐτῶν δὲν σᾶς ἐπανεῖδον· ἀλλ' ἡ εἰκών σας, ἡ ἀνάμνησίς σας δὲν ἐξηλείφθη ποσῶς τῆς μνήμης μου.

»Ἠρώτησα τὸν κύριον Λατρὰδ καὶ ἔμαθον ὅ,τι ἐπεθύμουν. Παρητήσατε τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου σας καὶ ὀνομάζεσθε τώρα κυρία Δουράνδου· ἐπειδὴ εἴχατε ἀνάγκην νὰ κερδίζετε τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἠκολουθήσατε τὸ ἄχαρι ἐπάγγελμα τῆς παιδαγωγοῦ. Τί ἠδύνασθε νὰ κερδίσετε ; Μόλις τὰ πρὸς τὸ ζῆν, πρὸς ἐνδυμασίαν καὶ κατοικίαν.

»Ὥστε ὁ κόμης Δελασὲρ σᾶς ἐγκατέλιπε τελείως. Ὦ ! αὐτὸ δὲν μ' ἐκπλήττει πολύ· εἶναι σκληρότερος τῶν ἀγριωτέρων θηρίων ! Καὶ ἀπὸ δεκαέξ ἐτῶν κάμνετε τὴν διδάσκαλον· ἀπὸ δεκαέξ ἐτῶν ζῆτε ἄθλιον βίον ! Ἀτυχὴς καὶ προσφιλὴς Ἑλένη ! Σὲ οἰκτείρω καὶ σὲ θαυμάζω συνάμα ! Ὁποία ἐγκαρτέρησις ! Ὁποίαν ἰσχυρὰν θέλησιν καὶ ὁποῖον θάρρος ἔπρεπε νὰ δείξετε κατὰ τὴν φοβερὰν καὶ ἀδειάλειπτον αὐτὴν πάλην ! Ἀ ! κακῶς ἐπράξετε νὰ μὲ ἀφήσητε, κακῶς ἔπραξα καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ φύγετε. Εἶπα καθ' ἑαυτόν, θὰ τὴν λησμονήσω· ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Νὰ σᾶς λησμονήσω ; σᾶς ; ἐγώ ; καὶ ἦτο δυνατόν ;

»Τὴν ἑπομένην ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς σας, ἠθέλησα νὰ τρέξω κατόπιν σας, ἀλλὰ ποῦ νὰ ὑπάγω ; Καὶ ὅμως σᾶς ἐζήτησα ἐπὶ πολὺν καιρὸν καὶ σᾶς ἐζήτουν πάντοτε . . . χωρὶς ποτὲ νὰ διακόψω τὰς ἀναζητήσεις μου. Δὲν ἠδυνάμην ὅμως νὰ ἐννοήσω ὅτι ἐγείνατε παιδαγωγὸς καὶ ὅτι ἐκρύπτεσθε ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τῆς κυρίας Δουράνδου.

»Ἀ ! ἡ τύχη μὲ ὑπηρέτησε καλῶς σήμερον, ἀφοῦ μὲ ὡδήγησεν εἰς τοῦ κυρίου Λατράδ. Τέλος πάντων, ἰδού με πλησίον σας, σᾶς ἀνεῦρον ! Ἀγαπητὴ Ἑλένη ! ἀγαπητὴ Ἑλένη !»

Ἔκπληκτος διατελοῦσα ἡ κόμησσα, τὸν ἤκουεν.

Ὁ ὑποκόμης ἐπανέλαβεν :

— Ἀχ ! καὶ νὰ ἠξεύρατε. . . ἀλλ' ὄχι, δὲν εἶναι τώρα καιρὸς νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ τούτου, βραδύτερον. Σᾶς εἶπον ὅτι πρόκειται περὶ τῆς θυγατρός σας.

Ἡ κόμησσα ἔκαμεν ἀπότομον κίνησιν, ἐξελθοῦσα δ' αἴφνης τῆς νάρκης αὐτῆς :

— Τί ἠμπορεῖτε νὰ εἰπῆτε περὶ τῆς κόρης μου ; ἠρώτησε.

— Θὰ ἠὐχαριστεῖσθε νὰ τὴν ἰδῆτε ;

— Ὦ ! ὑπέλαβεν.

— Λοιπὸν ἠξεύρω ποῦ εἶναι.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κομήσσης ἀπήστραψαν καὶ τὸ ὀξὺ αὐτῆς βλέμμα εἰσέδυ ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ὑποκόμητος.

— Ἠξεύρετε ποῦ εἶναι ἡ θυγάτηρ μου ; ἀνέκραξε, γενομένη αἴφνης κυρία ἑαυτῆς

— Ναί.

Ἡ κόμησσα ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι, εἶπεν ὁ ὑποκόμης.

— Ὁ ἄθλιος νέαν ἀτιμίαν σκέπτεται νὰ διαπράξῃ, διενοήθη ἡ κόμησσα. Ὦ ! πρέπει νὰ προσπαθήσω νὰ μαθω...

— Ἀλλὰ δὲν εἰμποροῦμεν, προσέθηκεν ὁ ὑποκόμης, νὰ ἐξακολουθήσωμεν συνομιλοῦντες εἰς τὴν ἄμαξαν· θέλετε νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν σας ;

— Εἰς τὴν οἰκίαν μου ; ὄχι, ὄχι.

— Ἐννοῶ· εἰς τὴν οἰκίαν ὑπάρχουν περίεργοι καὶ φλύαροι.

— Ναί.

— Θὰ σᾶς ἔλεγα νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν θὰ ἐδέχεσθε, νομίζω ὅτι τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ ὑπάγωμεν εἰς κάνὲν ξενοδοχεῖον. Ἐκεῖ εἰς κάνὲν δωμάτιον δυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν ἐλευθέρως.

— Ἔστω· ἀπεκρίθη ἡ κομησσα.

Παρεδέχετο αὕτη, μεθ' ὅλην τὴν περιφρόνησίν της πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, τὸν αἴτιον τοῦ ἀνεπανορθώτου δυστυχήματός της, παρεδέχετο μεθ' ὅλην τὴν ἀηδίαν, ἣν τῇ ἐνέπνεεν.

Αἰσθανομένη καὶ μαντεύουσα ὅτι ὁ ἄθλιος, ἐξακολουθῶν νὰ μισῇ τὸν κόμητα Δελασέρ, περιελάμβανεν εἰς τὸ μῖσός του τὴν κόρην της, καὶ ἐλπίζουσα ὅτι θὰ ἠδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ τὰ καταχθόνια αὐτοῦ σχέδια, κατεδίκαζεν ἑαυτὴν νὰ ἔλθῃ μετ' αὐτοῦ εἰς συνάφειαν, ἣν ἀπηχθάνετο.

Ἡ ἄμαξα ἐτράπη τὴν λεωφόρον τῆς βασιλίσσης Ὀρτενσίας καὶ διέβη τὸν δενδρόφυτον κῆπον Μονσώ, εἶτα ὅμως ἐπειδὴ ἐνόησεν ὁ ἀμαξηλάτης, ὅτι οἱ πελάται του δὲν ἔσπευδον νὰ φθάσωσιν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, ἐτράπη πρὸς τὰ ἐξωτερικὰ βουλεβάρτα, ἵνα καταβῇ κατόπιν τὴν ὁδὸν Ἀμστελοδάμου· ἀλλ' ὁ ὑποκόμης διέταξε τὸν Κολίβρην νὰ σταματήσῃ ἄνω τῆς ὁδοῦ Ρώμης.

— Νὰ μᾶς ὁδηγήσῃς, εἶπεν ὁ ὑποκόμης τῷ ἀμαξηλάτῃ, εἰς ἓν ξενοδοχεῖον.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Κολίβρης.

Ἡ ἄμαξα ἐξεκίνησεν αὖθις διὰ μαστιγώσεως τοῦ ἵππου, μετὰ μικρὸν δὲ ἔστη πάλιν κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς πλατείας Κλισύ.

Ἐκεῖ κατῆλθε πρῶτος ὁ ὑποκόμης· εἶτα ἡ κόμησσα χωρὶς νὰ λαβῇ τὴν χεῖρα τοῦ ὑποκόμητος, ἣν οὗτος τῇ ἔτεινεν.

Ἀνέμου πνοὴ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸν πέπλον της, ὃν κατεβίβασε μὲν ἐν τάχει, οὐχὶ ὅμως καὶ ἀρκούντως ταχέως, ὥστε νὰμὴ ἴδῃ τὸ πρόσωπόν της ἀνήρ, ὅστις εἶχε σταθῆ ὀλίγον τι ἀπωτέρω.

— Ὦ ! ὑπέλαβεν οὗτος μετὰ προδήλου ἐκπλήξεως.

Ὁ ὑποκόμης ἔθηκε πέντε φράγκα εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἀμαξηλάτου λέγων :

— Δὲν θέλω τίποτε, ὀπίσω.

Ἡ κόμησα ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ πράξῃ ὡς ἤθελε· δὲν ἐσκέπτετο πλέον ὅτι τὴν ἄμαξαν εἶχε μισθώσει αὐτή.

Κατόπιν τῆς πληρωμῆς τοῦ ἀμαξηλάτου εἰσῆλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

— Καλά, καλά, ἐκατάλαβα, εἶπεν ὁ Κολίβρης· εἶναι ἐρωμένη του· ἐμάλωσαν φαίνεται καὶ τώρα θ' ἀγαπήσουν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Λοιπὸν ἐὰν ὁ ἐραστὴς εἶναι εὐχαριστημένος, ἄλλο τόσο εἶμαι κ' ἐγώ.

Καὶ ἀνεχώρησε βραδέως.

Ὁ ἀνήρ, περὶ οὗ εἴπομεν, ἔμεινεν ἐν τῇ αὐτῇ θέσει ἀκίνητος καὶ ὡσεὶ ἀπολελιθωμένος.

— Ἡ κυρία κόμησσα Δελασέρ, ὁ ὑποκόμης Σανζακ ! ἐψιθύρισεν, ἀφοῦ εἶδεν αὐτοὺς εἰσελθόντας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ἐστέναξε βαθέως καὶ κινήσας τὴν κεφαλὴν ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του βαδίζων ταχέως.

Ὁ ὑποκόμης καὶ ἡ κόμησσα ἐτοποθετήθησαν ἔναντι ἀλλήλων.

— Τί θέλετε ; ἠρώτησεν ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ ὑποκόμης ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματος τὴν κόμησσαν.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη αὕτη.

— Ποῦ εἶσαι ; νὰ δέκα φράγκα, εἶπεν ὁ ὑποκόμης εἰς τὸν ὑπηρέτην τοῦ ξενοδοχείου, καὶ ἄφες μας ἡσύχους.

Οὗτος ἐγένετο ἄφαντος.

— Μὴ χάνωμεν καιρόν, κύριε, εἶπεν ἡ κόμησσα, ὡμιλήσατε γρήγορα περὶ τῆς θυγατρός μου.

— Θὰ τὴν ἐζήτησες βεβαίως, ὡς ἐγὼ ἐζήτησα σέ, διότι γνωρίζω ὅτι τὴν ἀγαπᾷς τὴν κόρην σου, ὅτι τὴν λατρεύεις.

— Ὦ ! ναί, τὴν ἀγαπῶ !

— Λοιπόν, σοὶ εἶπον, γνωρίζω ποῦ εἶναι καὶ μετ' ὀλίγον θὰ τὴν ἴδῃς.

— Ποῦ εἶναι ;

— Εἰς Παρισίους.

— Ἀλλὰ ποῦ ;

— Μεγάλη ἡ ἀνυπομονησία αὕτη τῆς μητρός ! ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης ὑπομειδιῶν. Περίμεινε ὀλίγον, διότι δὲν εἰμπορῶ νὰ σοὶ τὸ εἴπω τόσον γρήγορα.

— Ἀπορῶ ἐὰν πρέπει νὰ σᾶς πιστεύσω, διότι κάτι μοὶ λέγει ὅτι θέλετε νὰ μὲ ἀπατήσετε.

— Διατί νὰ σὲ ἀπατήσω ; πρὸς ποῖον σκοπόν ;

— Μήπως τὸ ἠξεύρω κ' ἐγώ ;

— Θὰ ἐννοῆς, βεβαίως, ὅτι δὲν ἔλαβον τοσοῦτον ἀποτόμως θέσιν εἰς τὴν ἄμαξαν χωρὶς νὰ ἔχω λόγον, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὴν τόλμην μου. Θέλων νὰ λάβω μετὰ σοῦ συνέντευξιν, δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐκλέξω τὸ μέσον, τὸ ὁποῖον ἤθελον καὶ ἔλαβον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μοῦ ἐπαρουσιάσθη. Βεβαίως δὲν θὰ μὲ κατηγορήσῃς, διότι ἠθέλησα νὰ σοὶ εἴπω : «Σοῦ ἥρπασαν τὴν κόρην σου, καὶ διὰ νὰ μὴ ἠμπορέσῃς νὰ τὴν ἀνεύρῃς, σοῦ τὴν ἔκρυψαν καὶ τὴν κρύπτουν ἀκόμη»· χαρὰν ὅμως αἰσθάνομαι, διότι δύναμαι νὰ σὲ πληροφορήσω ,ὅτι ἀνεκάλυψα τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον τὴν κρύπτουν.

—Ναί, ἀνταπήντησεν· ἐζήτησα ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν κόρην μου, ἀλλ' εἰς μάτην, φεῦ ! Εἶχον εὐλόγους αἰτίας νὰ ἐρευνήσω, διότι εἶσαι μήτηρ !... Σεῖς, εὐτυχέστερος ἐμοῦ, κατωρθώσατε νὰ μάθετε ποῦ εὑρίσκεται, ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι τὴν ἐζητεῖτε καὶ σεῖς. Διὰ ποῖον λόγον ἐζητεῖτε τὴν θυγατέρα μου ;

Ὁ ὑποκόμης περιεπλέχθη πρὸς στιγμήν, ἀλλά, συνελθὼν ταχέως :

— Διὰ νὰ σοῦ τὴν ἀποδώσω, ἀπεκρίθη.

— Ἀλλὰ δὲν ἠξεύρατε καὶ ἐγὼ τί ἀπέγεινα.

— Εἶχον τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ σὲ ἀνεύρισκα μίαν ἡμέραν, καὶ ἔχεις τώρα τὴν ἀπόδειξιν ὅτι δὲν ἠπατώμην.

— Εἶναι ἀληθές, ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα.

Ἐν τούτοις δὲν ἠπατᾶτο ὑπὸ τῶν ὑποκριτικῶν λόγων τοῦ ὑποκόμητος ἡ νεαρὰ

γυνή, ἥτις καὶ χωρὶς νὰ ἐννοῇ καλῶς τὸ παιγνιδιόν του, ἐγίνωσκε πῶς νὰ ἐκλάβῃ τὰς ἀπαντήσεις του εἰς τὰς ἐρωτήσεις, ἃς τῷ ἀπηύθυνε.

— Τώρα, ἐπανέλαβε, θέλετε νὰ μοὶ εἴπητε πῶς ἀνεύρατε τὴν θυγατέρα μου;

— Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ὡς συχνάκις συμβαίνει, καὶ ὡς συνέβη καὶ σήμερον, ἡ τύχη μὲ ἐξυπηρέτησε θαυμάσια 'Αλλὰ πρὸς τί νὰ σᾶς εἴπω — θὰ ἦτο καὶ λίαν διεξοδικὸν — περὶ τῶν δύο ἢ τριῶν συναντήσεών μου, περὶ τῶν πληροφοριῶν τὰς ὁποίας ἔλαβον καὶ περὶ τῶν συμπερασμάτων, τὰ ὁποῖα ἐξήγαγον; 'Αρκέσου νὰ μάθῃς ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅτι ἡ θυγάτηρ σου κατοικεῖ εἰς Παρισίους ἀπὸ ἔτους καὶ πλέον. Δύναμαι ὅμως νὰ σοὶ εἴπω ὅτι ἡ κόρη σου δὲν γνωρίζει διόλου, ὅτι εἶναι θυγάτηρ τοῦ κόμητος Δελασέρ.

»Ὁ κόμης, τοῦ ὁποίου τὰς ἀλλοκότους ἰδέας γνωρίζεις, ὡς γνωρίζω κ' ἐγώ, ἐνόμισε καλὸν ν' ἀλλάξῃ ὄνομα. Ἡ δεσποινὶς Δελασέρ, σήμερον μεγάλη κόρη καὶ ὡραιοτάτη, φέρει φυσικῶς τὸ ψευδὲς ὄνομα, τὸ ὁποῖον τῇ ἔδωκεν ὁ πατήρ της, καὶ τὸ ψευδὲς αὐτὸ ὄνομα, δὲν ἔχω λόγον νὰ τὸ ἀποκρύψω, εἶναι τὸ ὄνομα Δελώρμ. Λοιπὸν ἡ Λουκία Δελασὲρ καλεῖται σήμερον Χρυσαυγὴ Δελώρμ».

Ἡ κόμησσα δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀνασκιρτήσῃ, ὁ δὲ ὑποκόμης ἐξηκολούθησεν:

— 'Αλλ' ὁ κόμης ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μ ωρὸς ἔπραξε χειρότερον τούτου.

— Τί; ἠρώτησε μετ' ἀνυπομονησίας ἡ νεαρὰ γυνή.

— Ἅμα ἔδωκεν εἰς τὴν θυγατέρα του ψευδὲς ὄνομα, δὲν ἐφαντάσθη ταχα νὰ τῆς δώσῃ καὶ ψευδῆ μητέρα;

— Ψευδῆ μητέρα;! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα.

— Ναί, ψευδῆ μητέρα... Καὶ ἡ Λουκία Δελασέρ, τὸ τέκνον τὸ ἰδικόν σου, ἐξαπατηθεῖσα, ὡς ὅλοι, καλεῖ τὴν γυναῖκα αὐτὴν μητέρα. Ἡ δὲ γυνή, ἡ ὁποία κατέχει σχεδὸν τὴν μεγάλην περιουσίαν τοῦ κόμητος Δελασέρ, καὶ ζῇ πολυτελέστατα, ἡ γυνὴ αὐτή, τὴν ὁποίαν ὁ κόμης ἄδηλον πόθεν παρέλαβε, κλέπτει ἀπὸ σέ, τὴν κόμησσαν Δελασέρ, ἡ ὁποία ἐργάζεσαι διὰ νὰ κερδίσῃς τὸν ἐπιούσιον ἄρτον σου, τὰ μειδιάματα, τὰ γλυκέα βλέμματα, τὰ φιλήματα καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ τέκνου σου!

Ἡ κόμησσα ἐστέναξε καὶ ἔκρυψε τὸ πρόπον διὰ τῶν χειρῶν.

— Τὴν ἔφερα ἐκεῖ ποῦ θέλω, διενοήθη ὁ ὑποκόμης, ὅστις προσεπάθει νὰ δονήσῃ πᾶσας τὰς χορδὰς τῆς μητρικῆς καρδίας.

— Ἄ! σὲ συγκινεῖ αὐτό, αἴ; ἐπανέλαβεν· εἶσαι ὠργισμένη, τὸ πᾶν ἐξανίσταται ἐντός σου καὶ αἰσθάνεσαι ζηλοτυπίαν καὶ ἴσως ἤδη καὶ μῖσος!

Ἡ κόμησσα ἀφῆκε στεναγμόν.

Ὁ ὑποκόμης προσέβλεψεν αὐτὴν καὶ τὸ βλέμμα του ἀπήστραψεν.

— Ἔλα, εἶπε καθ' ἑαυτόν, τὰ πάντα βαίνουσι κατ' εὐχήν.

Εἶτα δ' ἐπανέλαβεν ὑψηλοφώνως:

— Λοιπόν, ναί, ἰδοὺ τί κάμνει ὁ κόμης Δελασέρ, ἐμπνευσθεὶς ἀπὸ τὰς ἰδέας του, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἰδέαι μονομανοῦς. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅλα αὐτὰ εἶναι τόσον γελοῖα, ὥστε, ἐὰν δὲν σὲ ἔμελλε διόλου, θὰ ὑπάρχῃ λόγος νὰ γελάσῃς μέχρι λιποθυμίας.

— 'Αλλ' ὅλ' αὐτά, τὰ ὁποῖα μοῦ διηγήθης, εἶναι ὅλως ἀπίθανα! ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ γυνή.

— Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτω.

— 'Αλλὰ σᾶς λέγω καὶ παλιν ὅτι τίποτε δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ἡ νέα τὴν ὁποίαν ὀνομάζεις Χρυσαυγὴν Δελώρμ, εἶναι ἡ Λουκία Δελασέρ, ἡ κόρη μου!

— Ἡ Χρυσαυγὴ Δελώρμ δὲν εἶναι ἄλλη παρὰ ἡ Λουκία Δελασέρ.

— Ἐνδεχόμενον νὰ ἠπατήθης.

— Ὄχι.

— Εἶσθε λοιπὸν βέβαιος...

— Ὡς εἶμαι βέβαιος, ὅτι τώρα εἶναι ἡφέρα, τὸ φῶς τῆς ὁποίας μᾶς φωτίζει.

Ἡ κόμησσα ἀφῆκε τᾶς χεῖράς της νὰ καταπέσωσι, προσποιουμένη ἐξαίρετα μεγάλην ἔκλυσιν.

— Καὶ ὁ κόμης ζῇ μετὰ τῆς... γυναικὸς αὐτῆς; ἠρώτησεν αὕτη.

— Ὄχι· δι' ἕνα ἢ διὰ πολλοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζω, ὁ κόμης δὲν μένει εἰς τὴν οἰκίαν, τὴν ὁποίαν μένει καὶ ἡ θυγάτηρ του.

— Πολὺ παράδοξον!

— Ἔχει ἰδιαιτέραν οἰκίαν καὶ ζῇ, ὡς ἔζη ἄλλοτε, δηλαδὴ ὡς ἄρκτος.

— Τότε θὰ ἠξεύρετε καὶ ποῦ μένει;

— Ὄχι ἀκόμη· ἕως τὸ βράδυ ὅμως τὸ πολύ, ἐλπίζω νὰ πληροφορηθῶ περὶ τούτου.

— Εἴτε ἐκεῖ, εἴτε ἀλλοῦ μένει ὁ κόμης, θὰ σᾶς εἶναι ἀδιάφορον αὐτό.

— Ὄχι καὶ τόσον.

— Δὲν ἐννοῶ ὅμως...

— Ἀγαπῶ νὰ προβλέπω πολὺ πρὶν τί δύναται νὰ συμβῇ, καθόσον εἰς μίαν στιγμὴν ὁ κόμης δύναται νὰ γείνῃ ἐχθρός μου.

— Ὁ κύριος Δελασὲρ ποτὲ δὲν διενοήθη νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔκαμον.

Ὁ ὑποκόμης ὑπεμειδίασε μοχθηρῶς.

— Ἀδιάφορον, ἀνταπήντησε, θέλω νὰ ἦμαι προσεκτικός.

— Ἐνεργεῖ μετὰ περισκέψεως, διενοήθη ἡ κόμησσα, καὶ δὲν θὰ ἐκτεθῇ ποσῶς.

Διετέλεσαν ἀμφότεροι ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλοί.

— Τώρα, ἐπανέλαβεν ἡ κόμησσα εἴπατέ μου ποῦ εὑρίσκεται ἡ κόρη μου.

— Ἔτσι εὐθύς, εὐθὺς χωρὶς συμφωνίαν;

— Ἀλλὰ τί ἀπαιτεῖτε τέλος πάντων; ποῖος εἶναι ὁ σκοπός σας;

— Θέλεις νὰ μάθῃς;

— Ναί, θέλω.

— Λοιπὸν ἄκουσε, Ἑλένη, σὲ ἀγαπῶ πάντοτε.

— Ὤ! ὑπέλαβεν αὕτη ὑψώσασα τοὺς ὤμους.

— Ναί, σὲ ἀγαπῶ πάντοτε πλέον ἢ ὅσον σὲ ἠγάπων ἄλλοτε· σὲ ἀγαπῶ περιπαθῶς, ὡς ποτὲ ἴσως γυνὴ ἠγαπήθη!

Ἡ κόμησσα ἐταπείνωσε πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς, ἵν' ἀποκρύψῃ τὴν ἀγανάκτησιν, τὴν ὀργήν, τὴν ἀηδίαν, ἃς ἐδήλου τὸ βλέμμα της.

Ὁ ὑποκόμης, ἑρμηνεύσας ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν συγκίνησιν τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἐξηκολούθησεν:

— Ἰδοὺ τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον συνέλαβον, σχέδιον τοῦ ὁποίου δὲν παρουσιάζει σπουδαίαν δυσχέρειαν. Σοὶ ἀποδίδω τὴν θυγατέρα σου...

— Πῶς;

— Ὤ! μεταχειριζόμενος ἁπλούστατα τὸ μέσον, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη ὁ κόμης εἰς Μεντόν, ἤτοι ἁρπάζων αὐτὴν ἀπ' αὐτοῦ.

— Καὶ μετὰ ταῦτα; ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα μετὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Καὶ οἱ τρεῖς, ὡς κατὰ τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην νύκτα, τὴν ὁποίαν οὔτε σύ, οὔτε ἐγὼ ἐλησμονήσαμεν, θ' ἀπέλθωμεν ἐκ Παρισίων εἰς μεμακρυσμένας χώρας, ἔνθα ἡ θυγάτηρ σου καὶ ἐγὼ διὰ τῶν θωπειῶν ἡμῶν καὶ διὰ τοῦ ἔρωτός μας θὰ σοὶ ἀποδώσωμεν τὴν εὐδαιμονίαν, τῆς ὁποίας εἶσαι ἀξία, κατόπιν τῶν πολυετῶν παθημάτων σου.

Οὐδέποτε ἐτέθη εἰς τοιαύτην δοκιμασίαν ἡ δύναμις τῆς θελήσεως τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἥτις συνεῖχε τὴν ὀργήν της, ἑτοίμην ἤδη νὰ ἐκραγῇ.

Ἐν τούτοις ὠρθώθη καὶ μετὰ βροντώδους φωνῆς ἀπεκρίθη:

— Βλέπω, ὅτι πραγματικῶς μὲ ἀγαπᾶτε πάντοτε, κύριε ὑποκόμη, ἐπειδὴ τοσοῦτον προσεπαθήσατε νὰ ἑλκύσετε τὴν προσοχήν μου καὶ νὰ μοῦ προκαλέσετε ἐνδιαφέρον. Ναί, πιστεύω εἰς τὸν ἔρωτα σας, ὁ ὁποῖος σᾶς ἐνέπνευσε τὸν μῦθον αὐτόν, πολὺ ἄλλως τε εὐφυᾶ, διὰ τοῦ ὁποίου βλέπω τὴν θυγατέρα μου εἰς Παρισίους μὲ ψευδῆ μητέρα καὶ μὲ ψευδὲς ὄνομα.

[Ἕπεται συνέχεια]

Π.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ἐπὶ ἐγνωσμένῃ ἐπιτηδειότητι καὶ καλαισθησίᾳ διακινομένη κ. ΘΕΑΝΩ ΔΑΜΑΛΑ διευθύντρια τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἄνωθεν τοῦ φαρμακείου Ὀλυμπίου καταστήματος Γυναικείων φορεμάτων καὶ πίλων εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ εὐχαριστήσῃ πᾶσαν Κυρίαν, ἥτις ἤθελε γίνῃ πελάτις τοῦ ἀνωτέρω καταστήματός της.

Αἱ προσερχόμεναι θὰ εὕρωσι μεγάλην συλλογὴν πίλων ὅλως νεωτάτων καὶ ἰδιορρύθμων σχημάτων, εἰς τιμὰς ταῖς πάσαις προσιτάς.

Εἴσοδος ὁδὸς Κορνάρου ἀριθ. 7.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ Καταστήματος, καταλληλότατοι δι' οἱανδήποτε ἐργασίαν, εἰς εὐθηνοτάτην τιμήν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὑρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὀκᾶν εἰς συγκαταβατικὴν τιμήν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὁδὸς Σταδίου 36. Βισάντο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλβαζία, Νέκταρ, Βορδώ, Ζαμάϊκα. Οἶνοι κοινοὶ πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὀκᾶν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

GRAND MAGASIN
LE LOUVRE
125 *Rue d' Isole* 125.
On a apporté
Lustres, grand choix de vase de cristal, grand assortiment d' article en Porcelaine et en Faience, riche collection d' articles de luxe.—Service de table. — Services a thé. — *Prix Fixe.*

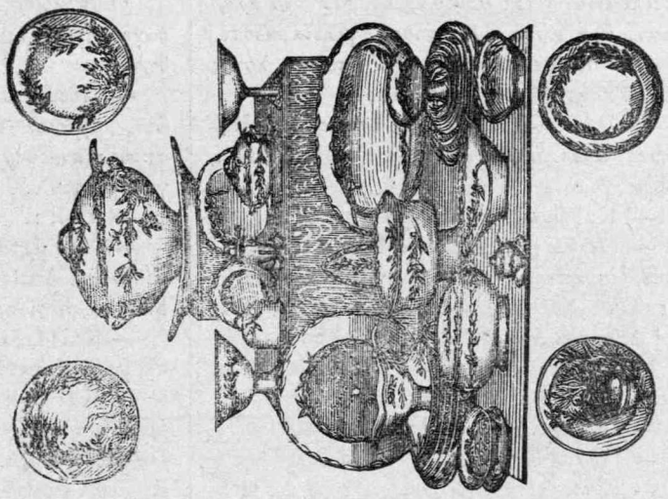

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΤΟ
ΛΟΥΒΡ
125 Ὁδὸς Αἰόλου 125.
Ἐκοιμέσθησαν
Λάμπαι, Πολυέλαιοι, μεγάλη συλλογή **κρυσταλλίνων σκευῶν**, μεγάλη συλλογή **σκευῶν ἐκ Πορσελάνης καὶ φαΐανς**, πλουσία συλλογή **κομψοτεχνημάτων. — Μαχαιροπήρουνα, σύνολα τείου. σύνολα τραπέζης** — Τιμαὶ ὡρισμέναι.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ δεχόμεθα εἰς λίαν συγκαταβατικὰς τιμάς.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ» πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθμὸς 10, ἀντὶ λεπτῶν 20.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθῆναι	» 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—		ἀν. —	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν. 10.23	—	3.15	4.20μ	Λεχαινὰ	ἄφ. —	8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25		ἀν. —	8.55	5.24	6.40π
	ἀν. 12.59	6.00π	5.10	—	Πάτραι	ἄφ. —	11.00	7.45	9.15
Αἴγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—		ἀν. 7.45π	11.50	—	4.10μ
Πάτραι	ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—	Αἴγιον	ἀν. 9.29	1.08	—	6.25
	ἀν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	ἄφ. 10.34	1.58	—	7.35
Λεχαινὰ	ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—		ἀν. 10.39	2.02	6.20π	—
	ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—
Πύργος	ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—		ἀν. 1.25	4.10	—	12.00*
	ἀν. 6.30π	11.55	—	5.00	Ἀθῆναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
Ὀλύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεὺς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ		Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἀφ. 2.20	3.50		**Ναύπλιον**	» 8.45	12.15
Ναύπλιον	» 3.00	4.25		Ἄργος	» 9.25	1.20
Τρίπολις	» 6.10	7.20		Κόρινθος	ἀφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρὰ	—	—	—	2.35
Βαρθολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11,05	3.50	7.50	Βαρθολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρὰ	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλλων Ἄργους Ναυπλίου ἓξ ἁμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην.

8

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικρὰς παῖδας ἢ κοράσια.—Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ
Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ
39 — Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.
Μεγάλη συλλογὴ ὑποκαμίσων, φωκόλ, κομβίων, χειροκτίων, μπαστουνίων, ὀμβρελῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν. **Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.**
Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΠΟΥΔΡΑ **ΖΑΚΥΝΘΟΥ** τῆς Κυρίας **ΒΙΣΒΑΡΔΗ** ἀρίστη, βραβευθεῖσα εἰς τὰς Ἐκθέσεις Παρισίων καὶ Ὀλυμπίων, εἰς κουτία, καὶ τιμώμενον ἕκαστον δραχμῆς 1, πωλεῖται εἰς τὸ κουρεῖον ΑΨΕ-ΣΒΥΣΕ, παρὰ τὴν πλατεῖαν Ὁμονοίας.

Hebe's
Hebe's Hair Restorer
Hebe's Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶνε βαφή, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροιὰν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβῆ οὐσίαν περιέχει.
Hebe's **Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίνῳ**
Hebe's Εὑρίσκεται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης», ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ τιμᾶται ἑκάστη φιάλη δραχμὴν (ἀκτώ. Διὰ τὰς ἐπαρχίας 9)
hebe's hair restorer

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η ΗΒΗ
Πλατεῖα Ὁμονοίας.
Εὑρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΙΔΙΑ τῆς ὥρας.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ
47 ὁδὸς Σταδίου 47
ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

Ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνησία.

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ
ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ
ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ
Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἀδιάκοπος ὑπηρεσία.
Ἐπισκευὴ δωρεάν.

ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, 10